

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

ФИЛОСОФСКИЯТ ТЕКСТ В СЪВРЕМЕННАТА КНИГОИЗДАТЕЛСКА ПЕРСПЕКТИВА

Книгоиздаването на философска литература от гледна точка на категориалното мислене вече се обособява като самосъзнателен проблем на изследване. Българските философи и техните философски идеи не могат да бъдат отделени от историческото битие на самосъзнателната (българска) духовност. Техните философски текстове се включват в историята на **самосъзнателния семиозис** (като дефиниции за живота) (Ю. Кръстева, 1981). Налице е противоречие в човешкото мислене: нашето знание за книгата и нейния текст и нашите желания (като живи същества) обитават вечното настояще и поради това са съотнесени с безкрайността: “нашето съществуване обаче се развива във времето и има краен обхват” (Цветан Тодоров, 1995).

Видяхме, че за използването на семиотичния подход (при анализа на метафизичната природа на книгоиздаването) дава основание общонаучната дисциплина за знаковите системи – семиотиката. Последната се развива като наука, която се основава на фундаменталната концепция за езика, знака, знаковите системи, тяхната организация и изменение, формите на текста и природата на информацията. **Самата книга се схваща като текст, който генерира съответни културни ценности на различни семантични равнища. Философският текст генерира философска култура и самосъзнателни духовни ценности.**

Чрез семиотиката издаването на философска литература следва да се схваща като континуум на разбирането на философските факти. Това от своя страна позволява да се придаде съответно значение на тези философски факти при отчитане на техния смисъл в историята на българската философия. Наличието на уникални философски идеи се отнася до уникалността на подхода, чрез който те са придобили метафизическо битие. Философията показва, че всеки отделен факт (или текст) съществува не само за себе си, но с течение

на времето той придобива значение за целостността на философското знание като метафизика (наука). Философското творчество предполага едновременно тълкуване на живота и сътворяване на духовни ценности, които никога преди това не са съществували. И това е вярно не само за природните науки, "при които ученият във всички случаи е единственият човешки субект, но също и за социалните науки, при които предметът е изграден от други субекти" (Цветан Тодоров, 1995). Тук ще напомним, че историята на земната природа в диахронен план завършва със социосферата и ноосферата. Последната като сфера на разума е съотнесена с ноологичната реалност.

В настоящата книга е направен опит за систематично изложение на проблема за съвременното книгоиздаване на философска литература и формирането на философска култура. Формирането на философската култура и утвърждаването на философските ценности чрез книгоиздаването изисква обединяване на научноизследователската и издателската дейност като предпоставка за създаването и утвърждаването на философски ценности.

В едно бъдещо изследване архетипният анализ върху основата на постигнатото най-вероятно би подкрепил тезата на акад. Д. Лихачов (почетен доктор на ВТУ "Св. св. Кирил и Методий"), че "българите са отломка от най-древния европейски народ".

Росина Данкова

КНИГОИЗДАВАНЕ И ФИЛОСОФСКА КУЛТУРА

Книга първа

Българска
Първо издание
Колективна монография

Съставители

Росина Данкова, Лъчезар Георгиев, Евлоги Данков

Научен редактор доц. д-р Стефан Пенев

Техн. редактор Наташа Грозданова

Коректор Цветанка Рашкова

Формат 60x84/16

Печатни коли 20

ISBN 954 – 524 – 463 – 1

Университетско издателство "Св. св. Кирил и Методий"

Велико Търново, 2005